

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 203/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ZEGATRANS, spol. s r. o., Raková 171, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s. r. o., Potočná 2835/1, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Strapáč, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 3103/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ZEGATRANS, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ZEGATRANS, spol. s r. o., Raková 171 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 3103/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ako oprávnená z exekučného titulu podala návrh na vykonanie exekúcie 7. októbra 2014 na Exekútorskom úrade JUDr. Lucie Ďuricovej (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor 9. októbra 2014 doručil okresnému súdu žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľka namieta, že okresný súd je v jej veci nečinný aj napriek viacerým urgenciám adresovaným okresnému súdu, ako aj jeho predsedovi. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd na predmetné urgencie nijakým spôsobom nereagoval. Z uvedeného dôvodu je toho názoru, že vyčerpala dostupné prostriedky nápravy. Podľa názoru sťažovateľky dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. ústavy v napadnutom konaní, preto navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu, aby konal v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 500 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Sťažovateľka vidí porušenie označeného základného práva v nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi.

Podľa sťažovateľky okresný súd ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o tomto jej návrhu.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 3103/2014 z 13. februára 2015 vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, ktoré poverený súdny exekútor prevzal 13. marca 2015. Z uvedeného vyplýva, že právna neistota sťažovateľky v súvislosti s jej návrhom na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi bola odstránená najneskôr v deň doručenia uvedeného uznesenia okresného súdu, teda 13. marca 2015.

Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že tento ojedinelý prieťah v napadnutom konaní sám osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné

po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Ústavný súd po vyhodnotení všetkých okolností danej veci uzatvára, že v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi zjavne došlo k nedodržaniu lehoty ustanovenej § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, teda k ojedinelému prieťahu, avšak v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti bola už právna neistota sťažovateľky odstránená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným prieťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015